

Multiwinner voting w algorytmach genetycznych

Arkadiusz Gil

2018-03-16

Contents

1	Koncepcja multiwinner voting w algorytmach genetycznych	2
1.1	Multiwinner elections	2
1.2	Multiwinner voting rule	2
1.2.1	Reguła Chamberlina-Couranta	2
1.2.2	Reguła Monroe	3
1.3	Selekcja w algorytmach genetycznych na podstawie multiwinner votingu	3
1.3.1	Charakterystyka reguł multiwinner votingu przy użyciu do selekcji w algorytmach genetycznych	4
1.4	Zastosowanie w algorytmach genetycznych	6
1.4.1	Algorytm	10
1.5	Podsumowanie	10
	Literatura	10

1 Koncepcja multiwinner voting w algorytmach genetycznych

Multiwinner voting jest przydatny w algorytmach genetycznych w sytuacjach kiedy funkcja dopasowania (*fitness*) jest źle dobrana lub jest “nieczuła”, tj. nie bierze pod uwagę na różnorodności przedstawicieli populacji poza lokalnym minimum. Multiwinner voting pomaga w selekcji rodziców kolejnej populacji w taki sposób, że brany jest pod uwagę zarówno fitness osobników jak i ich zróżnicowanie.

1.1 Multiwinner elections

Formalnie wybory to para $E = (C, V)$, taka że $C = \{c_1, \dots, c_m\}$ to zbiór kandydatów a $V = (v_1, \dots, v_n)$ to kolekcja wyborców. Każdy głosujący v_i ustawia kandydatów w kolejności preferencji \prec_i tak, że jeżeli $a \prec_i b \prec_i c$, to głosujący woli kandydata a , od kandydata b , i kandydata b od kandydata c . Dodatkowo definiujemy funkcję $pos_v(c)$, taką która zwraca 1 dla najbardziej preferowanego kandydata $c \in C$ głosującego $v \in V$, 2 dla drugiego itd. Do tego dobieramy protokół punktujący γ , który jako argument przyjmuje pozycję kandydata i zwraca ilość punktów.

Poniżej przedstawiono 2 wybrane protokoły punktujące:

- **k-Approval** - α_k , takie że $\alpha_k(i) = 1$ dla $1 \leq i \leq k$ i $\alpha_k(i) = 0$ dla $i > k$. Czyli po prostu k najbardziej preferowanych kandydatów dostaje taką samą liczbę punktów, reszta kandydatów nie dostaje ich w ogóle.
- **Borda** - w wyborach z m kandydatami, $\beta(i) = m - i$. Na przykład w wyborach z 10 kandydatami, najbardziej preferowany dostaje 9 punktów, drugi 8 itd.

$\gamma - score$ danego kandydata $c \in C$ definiujemy jako $\sum_{v \in V} \gamma(pos_v(c))$, czyli jest to po prostu suma punktów danego kandydata.

1.2 Multiwinner voting rule

Mówiąc najprościej *multiwinner voting rule* R to reguła, która mając podane wybory E , protokół punktujący γ oraz liczbę dodatnią k wyłoni zbiór $W, |W| = k$ kandydatów z najlepszym wynikiem (czyli takich, których $\gamma - score$ jest najwyższy). Widzimy, że wpływ na zbiór zwycięzców ma wybór protokołu punktującego i to jakie preferencje co do kandydatów mają głosujący.

Poniżej przedstawiono 3 wybrane reguły wyborów:

1. **SNTV** (Single Non-Transferable Vote) - reguła wybiera k kandydatów, którzy najczęściej byli stawiani na pierwszym miejscu listy preferencji.
2. **Block** - reguła wybiera k kandydatów z najwyższym wynikiem stosując regułę *k-Approval*.
3. **k-Borda** - reguła wybiera k kandydatów z najwyższym wynikiem przy zastosowaniu reguły punktującej Borda.

Wszystkie wymienione reguły opierają się na prostej zasadzie zliczania punktów. Poniżej przedstawiono 2 dodatkowe reguły (4 wliczając optymalizacje), działające na nieco innej zasadzie.

1.2.1 Reguła Chamberlina-Couranta

Aby zdefiniować regułę Chamberlina-Couranta (*CC rule*), najpierw musimy zdefiniować funkcję *k-CC-assignment* ψ taką, która każdemu głosującemu przypisuje jednego z co najwyżej k zwycięzców. Reguła CC wyłania zwycięzców, którzy zostali przypisani głosującym funkcją *k-CC-assignment*. Wydaje się to nieintuicyjne, ponieważ reguła nie opiera się tak naprawdę na głosowaniu w znaczeniu jakiego spodziewalibyśmy się na codzień, ale arbitralnie wybiera zwycięzców głosowania. W rzeczywistości to od funkcji ψ zależy kto wygra wybory, i to ona pełni kluczową rolę w tej regule (w szczególności ta funkcja może przypisywać głosującym kandydatów, którzy są na szczycie ich listy preferencji, co byłoby równoznaczne z regułą SNTV).

Niestety obliczenie zwycięzców używając reguły CC jest problemem NP-trudnym. Istnieje natomiast optymalizacja pozwalająca zastosować regułę w czasie wielomianowym, zwana *Greedy-CC*. Algorytm wygląda następująco: tworzymy pusty zbiór zwycięzców W i w pętli wykonujemy k razy:

- dla każdego kandydata $c \in W \setminus C$ wybieramy funkcję k -CC-assignment ψ_k , taką która każdemu głosującemu przypisuje kandydata z $W \cup \{c\}$, którego ten kandydat ma najwyżej na liście preferencji
- sprawdzamy, który kandydat z $c \in W \setminus C$ otrzymał najwięcej punktów w aktualnej iteracji (czyli tak naprawdę który kandydat został przypisany najwięcej razy)
- tego kandydata dodajemy do zbioru zwycięzców W

Dowodniono, że optymalizacja Greedy-CC wyłania zwycięzców, którzy otrzymaliby conajmniej ułamek $1 - \frac{1}{e}$ punktów co zwycięzcy wyłonieni przez regułę CC.

Reguła CC (również Greedy-CC), ma taką wadę, że porządkuje głosujących w grupy głosujące na tych samych kandydatów, które mają bardzo różne rozmiary. Taka właściwość nie zawsze jest porządana. Istnieje reguła podobna do CC, która nie przejawia tej właściwości: reguła Monroe.

1.2.2 Reguła Monroe

Aby zdefiniować regułę Monroe, najpierw musimy zdefiniować k -Monroe-assignment function. To taka funkcja ψ , która jest funkcją k -CC-assignment i dodatkowo spełnia jeden z następujących warunków dla każdego $c \in C$:

- $|\psi^{-1}(c)| = 0$
- $\lfloor \frac{n}{k} \rfloor \leq |\psi^{-1}(c)| \leq \lceil \frac{n}{k} \rceil$, gdzie n to liczba głosujących

Mówiąc prościej, albo kandydat nie został wybrany, albo zagłosowało na niego mniej więcej tyle samo głosujących co na innych kandydatów. Jak widać, eliminuje to problem pojawiający się przy regule CC.

Niestety, wyliczenie zwycięzców przy regule Monroe również jest problemem NP-trudnym. Na szczęście dla tej reguły również powstał algorytm obliczający zwycięzców w czasie wielomianowym i dający rozwiązanie bliskie dokładnemu. Ten algorytm nazywa się Greedy-Monroe i działa następująco: tworzymy pusty zbiór zwycięzców W i zbiór głosujących $A = V$ (tj. na początku są w nim wszyscy głosujący) i wykonujemy w pętli k razy:

- dla każdego kandydata $c \in C$ obliczamy zbiór głosujących A_c , taki że:

$$A_c = \operatorname{argmax}_{A' \subseteq A, |A'| = \lfloor \frac{|V|}{k} \rfloor} \sum_{v \in A'} \beta(\operatorname{pos}_v(c))$$

tj. wybieramy dla każdego kandydata taki zbiór głosujących o rozmiarze $\lfloor \frac{|V|}{k} \rfloor$, którzy dadzą mu najwięcej punktów

- wybieramy kandydata c o najwyższej liczbie punktów i dodajemy go do zbioru zwycięzców z V . Usuujemy głosujących należących do zbioru A_c ze zbioru A . Dla każdego $v \in A_c$ ustawiamy $\psi(v) = c$.

Wyłonieni przez regułę zwycięzcy to po prostu elementy zbioru W .

1.3 Selekcja w algorytmach genetycznych na podstawie multiwinner votingu

W poprzedniej sekcji omówiono koncepcję multiwinner votingu, oraz reguły pozwalające na zastosowanie tej koncepcji. W tym podrozdziale opisaną zostanie sposoby selekcji rodziców kolejnej populacji w algorytmach genetycznych przy użyciu multiwinner votingu. Na wejściu procedury selekcji mamy elektorat C , będący podzbiorem populacji $X_t = \langle x^{(1)}, \dots, x^{(\mu)} \rangle$. Dla każdego osobnika $x^{(i)} \in C$ mamy jego fitness $f(x^{(i)})$ (im mniejszy fitness tym osobnik jest "lepszy"). Procedura ma za zadanie wybrać k osobników, którzy będą rodzicami następnej populacji. C to grupa osobników, którzy muszą zdecydować którzy z nich przeżyją. W (Faliszewski et al. 2016) autorzy założyli, że przedstawiciele populacji kierują się dwoma podstawowymi czynnikami przy wyborze, którzy osobnicy wg nich mają zostać rodzicami kolejnej generacji:

- każdy osobnik chce albo przeżyć sam, albo żeby przeżył osobnik jak najbardziej podobny do niego (bo ma podobne cechy)
- osobnicy chcą, aby kolejna populacja była tak dobra jak tylko się da (wg zdefiniowanego fitnessu)

Wcześniej zostało wspomniane, że reguła multiwinner votingu zależy od preferencji poszczególnych głosujących i protokołu punktującego (które zostały już omówione). W celu ustalenia preferencji poszczególnych osobników,

zdefiniujemy *utility function* u_i . Im wyższa wartość funkcji $u_i(x^{(j)})$, tym chętniej osobnik $x^{(i)}$ wybierze osobnika $x^{(j)}$ (czyli tym wyżej ustawi go na liście preferencji). Funkcję u_i należy zaprojektować tak, żeby brała pod uwagę dwa wyżej wymienione czynniki. W tym celu musimy zdefiniować funkcję “odwracającą” h , taką że $h(f(x^{(i)})) \geq h(f(x^{(j)})) \iff f(x^{(i)}) \leq f(x^{(j)})$. Teraz możemy zdefiniować funkcję u_i następująco:

$$u_i(x^{(j)}) = \frac{h(f(x^{(j)}))}{d(x^{(i)}, x^{(j)})}$$

gdzie d to funkcja “odległości”, albo podobieństwa, między osobnikami (im ta wartość jest mniejsza tym osobnicy są bardziej do siebie podobni; przykładowo, jeśli osobnicy to punkty w dwuwymiarowej przestrzeni Euklidesowej, to d możemy zdefiniować jako odległość między dwoma punktami). Widzimy, że tak zdefiniowana funkcja u_i spełnia postawione wymagania, tj.:

- jej wartość jest maksymalna dla tego samego osobnika ($\rightarrow +\infty$)
- jej wartość jest tym mniejsza, im osobnicy są mniej do siebie podobni
- jej wartość jest tym większa, im osobnik ma lepszy fitness

W ogólności możemy zdefiniować funkcję u_i jako $u_i(x^{(j)}) = \gamma(h(f(x^{(j)})))\delta(d(x^{(i)}, x^{(j)}))$, gdzie $\gamma, \delta : \mathbb{R} \rightarrow \mathbb{R}$.

1.3.1 Charakterystyka reguł multiwinner votingu przy użyciu do selekcji w algorytmach genetycznych

Mając odpowiednią *utility function* oraz regułę multiwinner votingu, algorytm selekcji wydaje się być trywialny. Dla każdego głosującego osobnika ustawiamy jego preferencje wg funkcji u_i . Następnie aplikujemy wybraną regułę multiwinner votingu i wyłaniamy zwycięzców. Jakość procedury selekcji w dużej mierze zależy od jakości wybranej reguły multiwinner votingu.

Poniżej opisane zostało zachowanie poszczególnych reguł w algorytmach selekcji. Dla potrzeb charakterystyki, założmy sytuację że przedstawiciele populacji to punkty na płaszczyźnie dwuwymiarowej, a funkcja d to po prostu odległość między dwoma obiektami na płaszczyźnie. W patologicznej sytuacji kiedy fitness osobników jest taki sam (mimo tego, że osobnicy różnią się od siebie), będą oni preferowali osobników leżących najbliżej nich samych na płaszczyźnie (najbardziej do nich podobnych).

Warto zaznaczyć dlaczego opis takich charakterystyk jest istotny. Sytuacja, kiedy w selekcji kierujemy się tylko podobieństwem (odległością) osobników (punktów) to dokładnie taka, w której użycie multiwinner votingu ma sens w algorytmach genetycznych - tzn. kiedy osobnicy mają bardzo zbliżoną do siebie wartość fitnessu. Używając standardowej selekcji, tylko na podstawie fitnessu, wybralibyśmy osobników o najniższej jego wartości, najbliżej pewnego lokalnego minimum jak to możliwe. Używając multiwinner votingu możemy wybrać osobników o zadowalającym fitnessie, ale przy tym odpowiednio różnorodnych, którzy mogliby przekazać odpowiednie cechy kolejnej generacji.

To, że głosowanie na podobnych osobników daje różnorodność przy selekcji wydaje się być nieintuicyjne. Warto jednak zauważyć, że gdy osobników jest wielu a każdy głosuje na najbardziej podobnego do siebie, to wcale nie znaczy, że wszyscy ci najbardziej podobni zostaną wybrani. W ostatecznym rozstrzygnięciu liczy się jak wiele punktów dostali poszczególni osobnicy, więc zwycięzcy tworzą pewnego rodzaju konsensus wyboru całej populacji.

1.3.1.1 SNTV

Dla przypomnienia - w regule SNTV wybieramy osobników, którzy zostali ustawieni na pierwszym miejscu preferencji głosujących największą liczbę razy. Zatem w omawianej tutaj sytuacji, wybrane zostaną punkty, które są najbliższymi sąsiadami największej liczby punktów. Jeśli punkty są równomiernie rozłożone, to wszyscy wygrani dostaną podobną liczbę głosów i będą ułożenia w niewielkich “klastrach” (2-3 osobników) na płaszczyźnie, jak na rysunku 1.

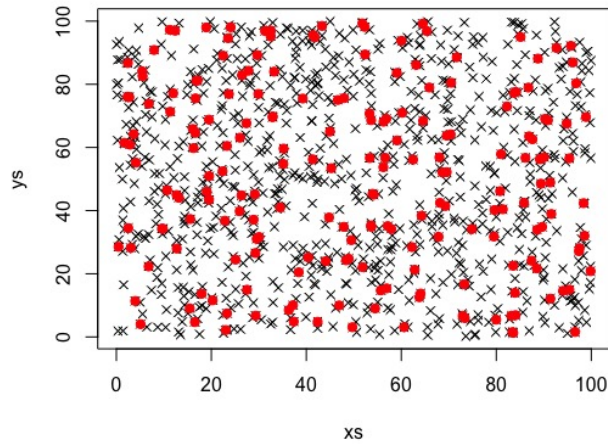

Figure 1: Przykład selekcji punktów przy regule SNTV

1.3.1.2 Bloc

W regule Bloc równa liczba punktów przyznawana jest k kandydatom znajdującym się najwyżej listy preferencji. W omawianym przypadku będzie to k punktów najbliższych danemu głosującemu. Oznacza to, że szansę na zwycięstwo mają punkty, które leżą blisko innych punktów. Można pomyśleć tej regule jak o rozszerzeniu SNTV - wybieramy kandydatów, którzy najczęściej zostawali stawiani na pierwszych k miejscach listy preferencji. Oznacza to, że dalej będą występowały obszary “skupienia” zwycięzców, ale jako że bardziej oddalone punkty mają taką samą “siłę” głosu jak te w pobliżu, to te obszary będą większe niż przy użyciu SNTV (rysunek 2).

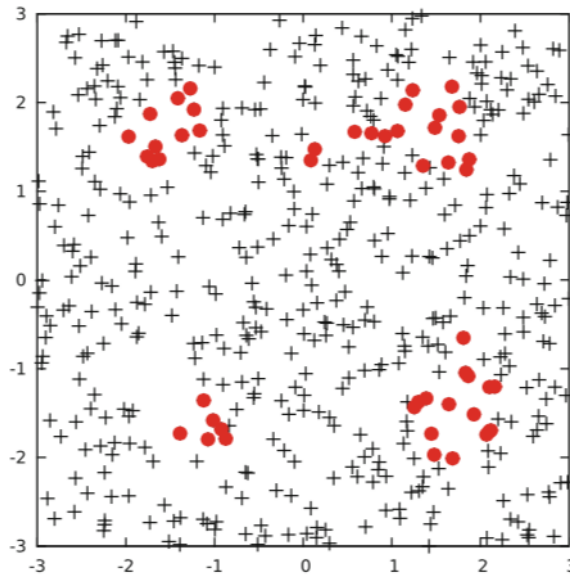

Figure 2: Przykład selekcji punktów przy regule Bloc, źródło: (Faliszewski et al. 2016)

Wynika z tego, że użycie reguły Bloc nie poprawi różnorodności przy selekcji w algorytmie genetycznym.

1.3.1.3 k-Borda

Przy regule k-Borda, kandydaci otrzymują tym mniej punktów im niżej znajdują się na liście preferencji, a ostatni kandydat nie otrzymuje punktów w ogóle. Jest to poniekąd połączenie reguł SNTV i Bloc, gdzie najwyżej stawiani kandydaci dostają najwięcej punktów, ale ci stawiani niżej wciąż mają szansę na zwycięstwo. Dlatego przy użyciu tej reguły wybrane będą punkty otoczone przez wiele innych punktów (niekoniecznie położonych blisko nich) skupione w jednym obszarze, jak pokazano na rysunku 3.

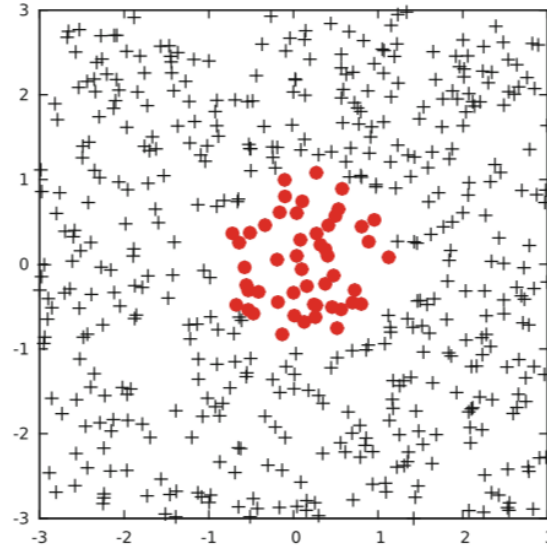

Figure 3: Przykład selekcji punktów przy regule k-Borda, źródło: (Faliszewski et al. 2016)

Wynika z tego, że użycie reguły k-Borda nie poprawi różnorodności przy selekcji w algorytmie genetycznym.

1.3.1.4 Greedy-CC

Intuicyjnie, ta reguła (wraz z regułą Greedy-Monroe) wydaje się być najbardziej *fair*, ponieważ w każdej iteracji algorytmu dodajemy do grona zwycięzców kandydata, którego najwięcej głosujących postawiło na pierwszym miejscu. Z racji tego, wybrani zwycięzcy są równomiernie rozłożeni wśród wszystkich punktów (rysunek 4).

Widzimy, że użycie tej reguły zapewnia pewien stopień różnorodności, z pewnością dużo lepszy niż k-Borda lub Bloc.

1.3.1.5 Greedy-Monroe

Greedy-Monroe to algorytm podobny do Greedy-CC, i wynik selekcji z użyciem go jest podobny do tego z użyciem CC: punkty-zwycięzcy równomiernie rozłożeni na płaszczyźnie (rysunek 5).

Widzimy, że użycie tej reguły zapewnia pewien stopień różnorodności, z pewnością dużo lepszy niż k-Borda lub Bloc.

1.4 Zastosowanie w algorytmach genetycznych

Jak już wcześniej zostało wspomniane, multiwinner voting ma zastosowanie w algorytmach genetycznych, w przypadku kiedy chcemy wybrać z aktualnej generacji rodziców kolejnej, ale wartość funkcji fitness dla osobników poza pewnym lokalnym minimum jest bardzo do siebie zbliżona. Weźmy za przykład populację pokazaną na rysunku 6 (na wykresie widzimy linie proste, ale załóżmy że są lekko pochylone w stronę wybrzuszenia w centrum).

Na osi X zaznaczono pewną cechę osobników, im położone siebie są punkty na osi X, tym bardziej osobnicy są do siebie podobni (oczywiście cech osobników może być więcej, to jest tylko najprostszy przykład). Na osi Y

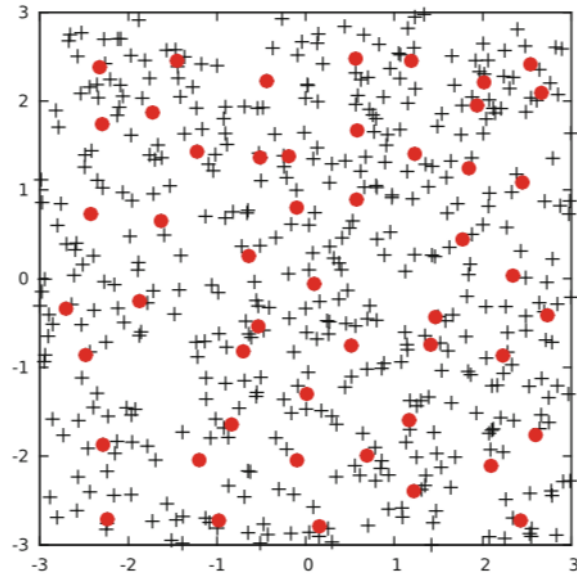

Figure 4: Przykład selekcji punktów przy regule Greedy-CC, źródło: (Faliszewski et al. 2016)

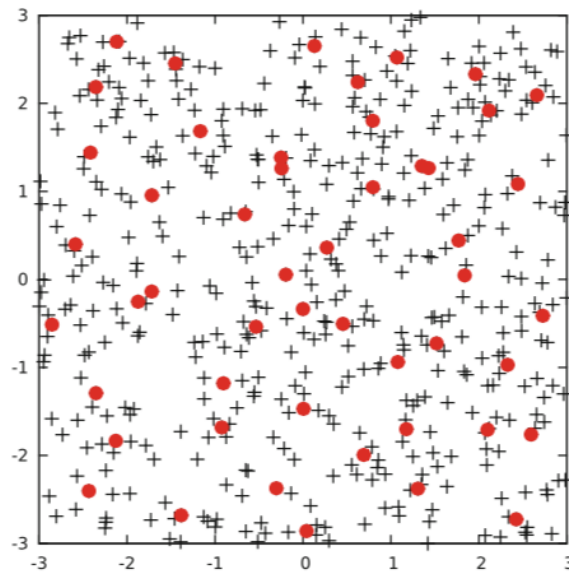

Figure 5: Przykład selekcji punktów przy regule Greedy-Monroe, źródło: (Faliszewski et al. 2016)

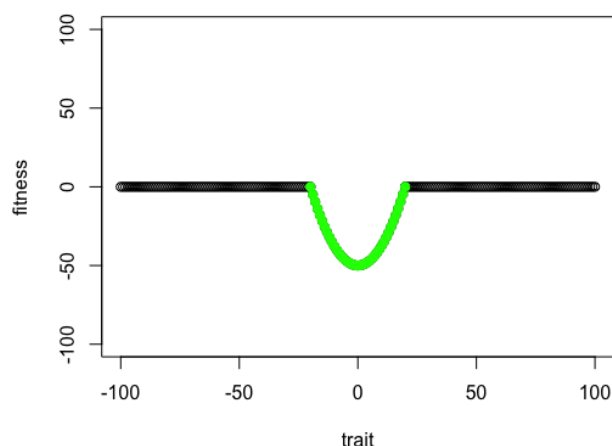

Figure 6: Przykładowa generacja osobników w algorytmie genetycznym

zaznaczono fitness osobników. Widzimy, że osobnicy zaznaczeni na zielono mają najlepszą wartość funkcji fitnessu, dlatego warto wybrać ich do grona rodziców kolejnej generacji, aby mogła osiągnąć ona ogólnie możliwie dobry fitness. Jednak reszta populacji ma fitness bardzo do siebie zbliżony. W najprostszym podejściu do grona rodziców dobralibyśmy tych o możliwie najlepszej wartości fitnessu (zaznaczeni na niebiesko na rysunku 7), jednak trzeba zauważyć że są to osobnicy bardzo do siebie podobni. Skrzyżowanie ich do stworzenia kolejnej populacji da zapewne osobników również bardzo podobnych, i możemy “przegapić” możliwą grupę osobników o innej wartości badanej cechy, którzy przy krzyżowaniu mogą stworzyć nowego osobnika o jeszcze lepszej wartości fitnessu.

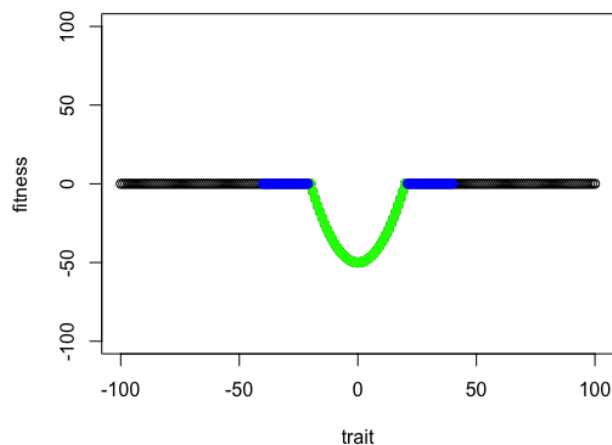

Figure 7: Przykładowa generacja osobników w algorytmie genetycznym

Multiwinner voting ma właśnie pomagać w “eksploracji” tej płaszczyzny, czyli wyborze jak najbardziej różnych od siebie osobników z grona tych o zbliżonej do siebie wartości fitnessu. Dużą rolę tutaj gra wybór odpowiedniej reguły głosowania, np. wybranie reguły k-Borda spowoduje, że wybierzemy osobników ze środków tych płaskich obszarów fitnessu (na czerwono na rysunku 8). Natomiast użycie Greedy-CC lub Greedy-Monroe zapewni odpowiednie rozproszenie wybranych osobników na tych płaskich fragmentach, dzięki czemu wybierzemy możliwie różnorodnych osobników (na czerwono na rysunku 9).

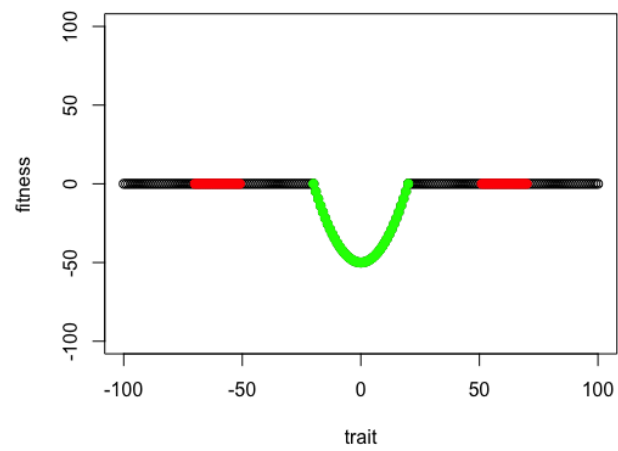

Figure 8: Przykładowa generacja osobników w algorytmie genetycznym

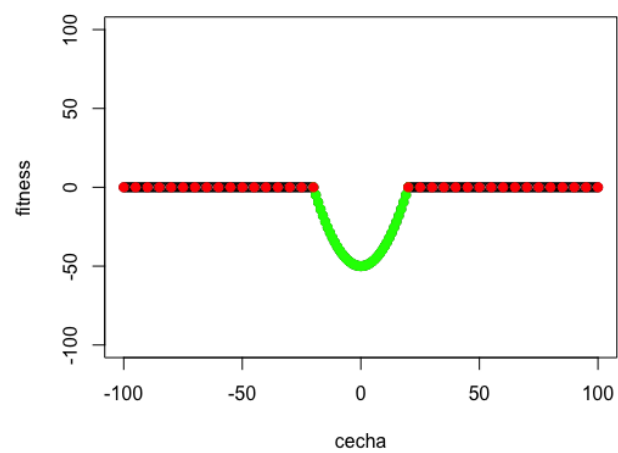

Figure 9: Przykładowa generacja osobników w algorytmie genetycznym

1.4.1 Algorytm

Poniżej przedstawiono przykładowy algorytm genetyczny, który używa multiwinner votingu do selekcji, w postaci pseudokodu:

```
run() {
    population = createInitialPopulation()
    population = evaluatePopulation(population)
    initProgress()

    while (!isStoppingConditionReached()) {
        matingPopulation = selection(population)
        offspringPopulation = reproduction(matingPopulation)
        offspringPopulation = evaluatePopulation(offspringPopulation)
        population = replacement(population, offspringPopulation)
        updateProgress()
    }
}

selection(population) {
    electionGroup = pickElectionGroup(n) // n to może być liczba osobników całej populacji
    for(l in 0..(n - 1)) { // ustawiamy preferencje każdego osobnika po kolei
        for(i, j in 0..(n - 1), i < j) { // rozważamy wszystkie pary osobników
            uI = utilityFunction(electionGroup[i], electionGroup[l])
            uJ = utilityFunction(electionGroup[j], electionGroup[l])
            if (uI >= uJ) {
                electionGroup[l].setPreference(i, j) // osobnik l woli osobnika i niż j
            }
            else {
                electionGroup[l].setPreference(j, i) // osobnik l woli osobnika j niż i
            }
        }
    }
    return runElections(electionGroup) // mając preferencje możemy przeprowadzić wybory używając dowolnej
}

utilityFunction(individualA, individualB) {
    fitness(individualA) / distance(individualB, individualA)
}
```

1.5 Podsumowanie

Wykorzystanie multiwinner votingu do algorytmów genetycznych pozwala na wybranie różnorodnych osobników jako rodziców kolejnego pokolenia w sytuacji kiedy fitness osobników jest mało zróżnicowany. Jakość tej metody zależy w dużej mierze od wybranej metody ustawiania preferencji osobników, punktowania głosów oraz tzw. *multiwinner voting rule*. Przedstawiona *utility function* pozwala na ustawienie preferencji głosujących w sposób pasujący do reguł algorytmów genetycznych (osobnicy chcą aby przeżyli inni osobnicy podobni jak najbardziej do nich), a zastosowanie reguł Greedy-CC lub Greedy-Monroe do selekcji generuje zbiór zróżnicowanych osobników.

Literatura

Faliszewski, Piotr, Jakub Sawicki, Robert Schaefer, and Maciej Smółka. 2016. "Multiwinner Voting in Genetic Algorithms for Solving Ill-Posed Global Optimization Problems," March, 409–24.

Lackner, Martin, and Piotr Skowron. 2017. “Consistent Approval-Based Multi-Winner Rules.” *arXiv Preprint arXiv:1704.02453*.

Skowron, Piotr, Piotr Faliszewski, and Arkadii Slinko. 2016. “Axiomatic Characterization of Committee Scoring Rules.” *arXiv Preprint arXiv:1604.01529*.